

A múltkori tési hétvége hatására a bakonyiakkal meglehetősen jó kapcsolat indult virágzásnak.

Ennek egyik következménye, hogy meghívást kaptunk a Bergerbe.

Sajnos a túra létszámstopos volt, végül öten indultunk neki: Vali aki a kelempász lányait egymaga képviselte, Pityke, Ryan, Hepe és én.

A házhoz vezető utat a ködből elősejlő deres fák szegélyezték, amelyek helyenként szép kis gallyakat hullattak elénk.

Fent Baluék már előkészültek, forralt bor gőzölgött, a hősugárzók hő-siesen küzdöttek a hideg ellen. A vidám hangulatú este alatt megbeszéltük az elkövetkező napokat, majd sörözés, borozás mellett kvaterkáztunk egy darabig.

Reggel a brutális hét órás ébresztésről Hepe gondoskodott. Fájdalmasan kelve elég hamar összekészülünk és tíz előtt Tapolcán voltunk a Kincses-gödörnél. A körforgalom mellett egy hatalmas betongyűrű. Ez a bejárat, itt lesz ma bontás. Befutnak Leóék, ők is a Bergerbe tartanak. Örömmel fedezek fel néhány ismerős arcot a Harcsa-bontásról. Létra visz le a több méter átmérőjű, végig kibetonozott aknában. Annak idején bányászok építették ki, hát nem aprózták el a dolgot.

Körbenézünk, lent nyílik egy terem, itt zajlik maga a bontás.

Majd tovább a Berger felé. A szálloda parkolójában beöltözés, várakozás a kulcsra, közben tornagyakorlatok, sportolás a kihűlés ellenében. Versenyfutás a hideggel.

Az ajtó nyitásakor kiáramló levegőben melengetjük a kezünket, majd a létrán leérve az első teremben rehabilitálódunk. Csoportunk Balu vezetésével ismerkedik meg a barlanggal.

Az első próbatétel a sárkányfej, egy szűkös lemászás, ami lefelé azért egész könnyen kivitelezhető. Innentől a különböző függelékeink: akkuk, begek, pruszikok, sisak csak nehezítésnek voltak jók. Néhány termet leszámítva már-már földöntúli boldogságot jelentett, ha meghajtott derékkal, de állva tudtunk közlekedni. Emellett a falak fokozatosan szépültek, és gyönyörűséges kristályok, borsókövek, karfiolok dekorálták a járatot. Végül nem is mertünk hová lépni, sajnáltuk a képződményeket. A barlang leírhatatlanul gyönyörűvé vált, bennem meg is fogalmazódott a kétely: van-e jogom itt lenni? Persze végül meggyőztem magam.

A látványosságot a tó tetézte, mire ideértünk, szakadt rólunk a víz, kék foltok kezdtek előjönni, apróra tört a csoki. De megérte. Csodaszép a tó és környéke. Még egy szegény siklót is találtunk a partján, nagyon mélyen aludt.

Balu állítása szerint innen másfél óra a kijárat. A tudat, hogy ezt kúszva, magunkat átréselve kell szinte végig megtenni, fejbeágott mindannyiunkat.

A vége felé egy pihenőnél lazán homokba ejtettem a fejem és úgy éreztem, jó itt nekem, kicsit alszom, aztán meglátjuk. A többieket sem láttam még ennyire megviseltnek, az utolsó szenvedés a sárkányfej az ő erejüket is lenullázta. Kivéve persze Balut, aki tökéletesen hozzászokott a szűkületekhez.

A létrán kimászva szó szerint felzuhantam a felszínre.

Itt várt minket Vali, aki eleddig a tágas ég alatt geoládázott.

Megálló a kincses-gödörnél, ahol felvettük a bontócsapatot, akik rögtönzött kutatási jelentést tettek.

Közösen kocsikázunk vissza a szállásra. Kiteregetjük homokos overáljainkat, fülünkéből, orrunkból is kirázzuk a felesleget. Vacsorázás után a „társalgóban” gyűlünk össze. Megvitatunk sokmindent, mért jobb a szűk, mint a tág, vagy nem is! Ezen kívül éjfélig szó esik mindenfélről,

míg végül lassan nyugovóra térünk, vasárnap is korán kelünk.

Végső elhatározásként a Szentgáli-kőlikat keressük fel.

Ide a Bergertől nyúzott három ember megy le Balu vezetésével, Hepe marad Valival ládázni.

Rögtön az elején Shakespeare-i jelenet koponyával, szellemek nélkül. Ez a barlang nem olyan szűk, legalábbis nem állandóan. Két emlékezetesen irtózatossan ergya rész azonban lassított minket. Az egyik, két szálkő között vezetett, amely után Balu elmondása szerint még bőven van járat. Hát NEM! Alighogy áttuszkoltam magam, a járatot teljesen kitöltve, már vége is volt. Pitykének nem sikerült az átjutás, nehezítésként az overálja is felgyűrődött. Még egy komoly szűkület volt, amihez mászni is kellett, sőt kanyarban törni.

De megérte ide lejönni, hiszen ez is szép barlang a cseppköveivel, denevéreivel.

Kint elköszöntünk Balutól, megköszöntük a szíves vendéglátást.

Indulás előtt még megnéztük Essegvár romját, Bándon pedig megebédeltünk.

Felejthetetlen hétvége volt, amit a bakonyiak vendégszeretete és kedvessége tett emlékezetessé.

Köszönjük szépen, Bükkben találkozunk!